

კვირა, 27 ნოემბერი 1916 წ.

რედაქციის ადრასი:
თფილისი, ოლღას ქუჩა, № 6.

ფასი 15 კაპ.

მშენებელი მათრასი

იუმორისტ.
ჟურნალი.

№ 48

ხელის „ჭუჭყი“

პატარა ვანო! მამიკო, რატომ ამბობენ ზენზე: დავითს ხელის ჭუჭყი უყვარსო? მშენიერი თეთრი ხელები კი ვაქვს.

„კურატები“

(ქიზიყში მოგზაურობიდან).

არა მარტო იმისთვის აიკრუსეს ქიზიყელებმა გული ექიმბაშთა და სასოგადოთ წამლების ძლიერ-მოსილობაზე, რომ ადგილობრივ აფთიაქებსა და სა-აფთიაქო მაღაზიებს ბ-ნი შაისურაძე პატრონობდა. ეგ თავისთავად სამწუხარო ფაქტი იყო, მაგრამ ქი-ზიყელებმა მაინც ჩინებულათ იცინან, რომ კარგი მკითხავი გამართელსაც არაფრით არ ჩამოუვარდებ-ბა. მათის აზრით, უმჯობესია რომელიმე მკითხავს შეუფრინო ორი-სამი დედალი, ან დაუკლა ერთი ყოჩი, ვიდრე ექიმის რეცეპტი მუდამ დღე აფთია-ქისკენ არბენინო და ავთამჯოფი ათასგვარი პარა-შოკებით ჰბერო.

აი ამიტომაც, გახდება ვინმე ავთ თუ არა, მყისვე შეჰპირდებიან ანაგის მთავარ-ანგელოზს კუ-რატათ შედგომას, თუ კი

(უმთავრესათ ქ-ნი თებრო თავისი გუნდით) გაჰკურნებს მას სენისაგან. მოტყუება, აქ ყოვლად შეუძლებელია! მე დარწმუნებული ვარ, ეს სავანე რომ იმერეთში იყოს იმერლები თავს შეირცხვენ-დენ. ისინი ავთამყოფობის დროს შეჰპირდებოდენ კურატათ აღკვეთას, მაგრამ როცა განიკურნებო-დენ, მოატყუებდენ ხატსაცა და მკ-თხავებსაც. ქი-ზიყელები თავისი სიტყვის ხალხნი არიან: თუ ავთ-მყოფი განიკურნა იგი უკლებლივ ასრულებს დანა-პირებს: ცხვარი აღუთქვა, ცხვარს მიჰგვრის; ქათ-მის შეფრენა აღუთქვა, ქათამს აუფრენს; „კურა-ტათ“ შედგომა შეჰპირდა: კურატათ შესდგება.

ამგვარათ, განკურნებული არსება (უმთავრე-სათ ბავშვები 10-18 წლამდე) მიდის ანაგის მთა-ვარ-ანგელოზის ეკლესიის გალავანში საცხოვრებ-ლათ. რჩება იქ თანახმად აღთქმისა ზოგი ერთ თვეს, ზოგი ორს, სამს და მეტსაც. ისინი საღამოობით ლოცულობენ ქნი თებროსა და სხვა ქადაგთა ხელმძღვანელობით, ხოლო დილიდან ვიდრე დალა-შებამდე მუშაობენ სხვა და სხვა საქმეებზე.

მე ანაგის მთავარ-ანგელოზის ეკლესიის გალა-ვანში შეიდიოდ „კურატი“ ვნახე. ცხადია მათი რიცხვი ბევრათ სქარბობს ჩემ მიერ ნახულს, ვი-ნაიდან იმ დროს სხვები არ იყვენ ოთანში. ერთი

მათგან, სოფ. ანაგიდან შემოწირული, კარგა მო-ზრდილი ბავშვი იყო, ასე 15-16 წლისა, ხმელ-ხმელი, მაღალ-მაღალი. მე გამოვკითხე მას ზოგი რამ და პასუხით ძლიერ კმაყოფილი დავრჩი:

შაქროს ციება ჰქონია. მთელი ზაფხული ავთ ყოფილა. მშობლები (უფრო ურწმუნო, რაიც იშვიათია ქიზიყში) მარტო (და თებროს) ძლიერებას არ დაჰყრდნობიან და ბავშვისთვის რა-ღაც მწარე აბები (თეთრი ყოფილა მარილსავით) უყლაპებიათ. შაქროც გამოკეთებულა ხატის ძალით და თებროს შუამდგომლობით. ცოტა ჯანზე რომ მოსულა მყისვე აუსრულებიათ დაპირება და შაქ-როც კურატათ გამოუგზავნიათ. აქ, ეკლესიის გა-ლავანში შაქროს (მგონი ასე ეძახიან ანაგელ კუ-რატს) დლითი ამუშავებენ, საღამოთი ახტუნავებენ, იავ ნანას ამღერებენ და აძინებენ ცივს იატაკზე.

— კიდევ ორი თველა დამრჩა აქ მუშაობაო,— მითხრა შაქრომ.

უნდა ითქვას, რომ ანაგელები მაინც უფრო ეშმაკები არიან. შაქროსთვის მშობლებს აქაც გა-მოუჯანებიათ ის მწარე აბები და ატყუებენ ხატს. ეგ ამბავი ქ-ნმა თებრომ ალბათ არ იცის და არც არის საჭირო იცოდეს. მართალია კურატი შაქრო ანაგელი თავს მაინც სუსტათ გრძნობს, მაგრამ ხალხში თებროს პრესტიჯის დასაცავათ საჭიროა მწარე აბების შესახებ არაფერი გაგაშხილოთ.

იმ დროს, როცა მე შევიბარე ამ წმინდა სად-გურში, ოქტომბრის თვე ილეოდა. შ გიორგობის-თვის კი ამ ეკლესიის დღესასწაულია და

უფროსს ელოდენ. კურატებიც თურმე განსაკუთრებულის აღფრთოვანებით ელო-დენ, როგორც ბრწყინვალე დღესასწაულს, აგრეთვე დიდებულ სტუმარს. მთელი დღეობით რიყის გზა-ზე მუშაობდენ და ლოდებისაგან სწმენდდენ მას.

მით უმეტეს, თუ ამ სასარგებლო შრომას უსასყიდლოთ აწარმოებენ კურატები.

არა თუ დაშაედება, პირიქით, ცოდვილი*) კუ-

*) ცოდვათ, რასაკვირველია, ავთ კასტომა უნდა ჩაითვალოს.

რატები თავისს შეცოდებას მოინანიებენ, ხოლო გზა გაუმჯობესდება. იმათ შესახებ თამამად შეგვიძლია ვსთქვათ:

„და გზა ქვიანი თქვენგან წმინდელი, კურატნო ჩვენო, მაინც დარჩება, რომ თქვენს შემდგომად მლოცველთა ჩვენთა ხრავუნი ქვებზე გაუადვილდეს და შეუპოვრად ურემი თვისი შავი ხევის პირ ჩამოუქროლდეს“.

ამგვართ, კურატი ეწოდება ბავშვს, რომელიც შეწირულია ხატისადმი რაიმე მიზნით, სცხოვრობს ეკლესიის გალავანში, იკვებება უმთავრესათ მლოცველთა ულუფით, ხოლო მუშაობს „ეკლესიისა და მამულის, სასარგებლოთ“.

ამით გავათავებდი დღევანდელ ჩემს თქვენთან მუსაიდეს, რომ მართლა მთელ ქიზიყში მარტო მკითხავები და კურატები იყვენ შესანიშნავნი. არა, ეს ეგრე არ არის. ბრმა უნდა იყოს მოგზაური, ქიზიყი მოიაროს და ადგილობრივი ცხოვრების ერთი მთავარი მამოძრავებელი ძალა ვერ შენიშნოს.

მე ვირების შესახებ მოგახსენებთ.

ჩემის აზრით იმათ შესახებ უფრო სამართლიანი იქნებოდა ცალკე წერილის დაწერა, მაგრამ დღეს დღეობისა ეს შეუძლებლათ მიგვაჩნია.

ჩვენის დაკვირვებით ვირისათვის ხელ-მიუწვდომელია მხოლოდ მცირეოდენი საოჯახო საქმე. მაგალითად:

ა) ვირს არ შეუძლია დუქანში ვაჭრობა, ვინაიდან აქ საჭიროა ხალხის მოტყუება.

ბ) არ შეუძლია თონეში პურის გამოცხობა, რადგან შესაძლებელია ბალანი შეერუჯოს.

გ) დასასრულ, არ შეუძლია ტოლუმბაშობა, ვინაიდან ვირი ერთად ერთი ცხოველია ქიზიყისა, რომელიც ღვინოს არა სვამს.

მაშინ, როცა მსუნაგი ღორი ცხვირ-ჩარგულია არაყის ნახად ქაქაში, რათა „სპირიტონის“ ნაშთი ამოსწუწნოს, ბ-ნი ვირი იქვე შორი-ახლო სდგას და ღრმა ფიქრებს მისცემია, აღბათ ღრუტუნათა სიმსუნავისა და ღორმუცელობის შესახებ.

აი დაახლოვებით ის რამოდენიმე საზოგადო და საოჯახო მოღვაწეობა, რომელიც ვირს არა შემთხვევაში არ ეხერხება. დანარჩენ მოსაქმეობაში

ადმინისტრაციულიდან დაწყებული, ვიდრე საუერნომდე უმთავრეს ქაპანს ისინი ეწევიან. ეწევიან უხმოთ, უღრტინველათ, დაუზარელათ. აუწერული და აღნაზღაურებელია ის ღვაწლი, რომელიც ამ ცხოველთ მიუძღვით ქიზიყის წინაშე.

მაგრამ სხვას ვის დაჰფასებია ჩვენს ქვეყანაში ღვაწლი (გარდა მკითხვებისა), რომ მათ დაუფასონ?! როგორი უდიერი მოპყრობა, რამდენი უსამართლო საყვედური, რამდენი პირადი შეურაცხყოფა და დამცირება, რამდენი უზრდელი მოპყრობა (ხშირია დედის გინებაც!) რამდენი ცემა-ტყევა, მეტადრე მოზარდი თაობისაგან, მაგრამ ისინი მაინც ენერგიულათ ეწევიან თავისს სასარგებლო შრომას. იშვიათად გამოვა მოქალაქე, რომელიც მათ მოსარჩლეობას გაუწევს ხოლმე.

აი, თუნდ ბ-ნი რეზო, ქ. სიღნაღში პირველი კაცია. მას აბარია ქალაქის ბულვარი, სივრცით დაახლოვებით 10000 ოთხკუხი გოჯისა. ამ ბულვარში ვირებს შესვლა აკრძალული აქვთ (გარდა თვით გამგისა). ჩემს იქ ყოფნაში ერთი დაქანცული ვირი შემოვიდა ჰანერის ჩასასუნთქად, თუ გზის შესამოკლებლათ. ვირს უკან მოხუცი ქალი მოჰყვებოდა.

რეზო გააფთრებით ეკვთა ვირს. გრიგალისებური ცემა აუტეხა და საბრალო ცხოველი უკუაქცია. მართალია ვირი არაფრით დანაშაული არ იყო, ამას ჩინებულათ ხედავდა დეკანოზი მამა ბეგიაშვილიც, მაგრამ არაფერს ხმა არ ამოიღო. დაგანა ეს ერთი მაგალითია?! ასეთი აღმაშფოთებელი მაგალითებით სავსეა ქიზიყის დაბა სოფელთა ცხოვრება*).

ეშმაკი.

* გულის ფანქვალთ ვაწუებდი შემოადნიშნულს წერილს, შით შექტეს იმ ადგილს, სადაც ავტორი წერილისას ხაზს უსვამს ქაზიყის მამოძრავებელ ძალას, და ვფიქრობდა: ჰა ან ესლა იტყვის რამეს ქაზიყის ბუმბერაზის—ქ. ტყავაძის შესახებ-მეთქი, ან ესლა, მაგრამ ბ-მა ეშმაკმა სრულიად უუყრადღებოთ დასტოვა იგი. შესაძლებელია ავტორი ცალკე წერილის მიძღვნას აზიარებდეს, მაგრამ მე ამას ესლა ვერ გავიგებ, ეს თქებრა ვაქირელის საქმეა.

ამასთანავე საჭიროა მამა ბეგიაშვილმა დაამოწმოს შემოადნიშნული ფაქტი ბ-ნ რეზოს საქციელის შესახებ.

ქ ი ბ თ უ რ ა

ვის შერჩენია ერთი დრო?
 ვინ როდის გაიხაროს,
 „ერთი წაგა და სხვა მოვა
 ტურფას საბადნაროს“!
 „აქსუღთ გაშეფდა ხარხარი“,
 დრო დადგა შესაზარები,
 ეშმაკის სამოტიქულოს
 ადრე გაელო კარები.
 გუდასა სული ჩაგბერე
 გადავცაღე მტკერია,
 (დასწყევლოს ღმერთმა, „ზავი-
 ქვა“

სულ დაუკარგა იერია!)

„ფოდრანკისა“ სეღობა
 ადვილი შესათვისია,
 მუშების გაძვალტყვევით
 ადრე გაივსოს ქისია.
 ქარხნის ზატრონიც კასდება
 თუ ნათავი აქვს დიდა,
 შირს წასვლა არ მოგვისდება
 მაგალითს გვაძლევს იგია...
 უწინ ტუნელში ძვრებოდა,
 ქვასაც აჩუქდა სშირდა,
 ახლა ქარხნის ზატრონობს...
 (მუშა გამდიდრდეს ძვირად!)
 სამეურნეოში, — ლეუვა;
 ჯავახიშილითა გვარია,
 სვანისშილ-ბარათაშილი
 ქართულ მრეწველთა ჯარია,
 ერთად არიან, მღერია:

ბრადიანი და უბრალო
 ეკვლა ფერხულში ჩაება:
 წყალი მღვრივა... ბადეშიც
 მრავალი თებში გაება!
 ქვეყნის ორგული შვილები
 მუშებზე ბუქნას გაღან,
 სამშობლოს კეთილდღეობას
 ნუ თუ ეს ზრახვა სწადიან?!
 ჩარხი, ვაჭარი, მექარხნე,
 მუშების ჰკრეჭავს ეველაო...
 „არსით ხმა, არსით ძხნილი“
 არც ეშმაკისგან შეველაო.

მაღაძია.

დ ე კ ე შ ე ბ ი

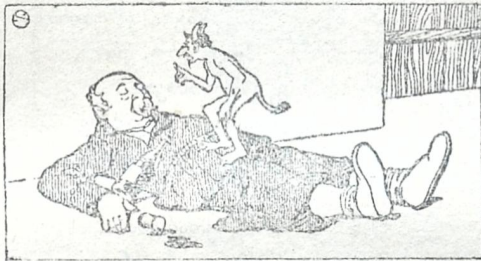
სამხრამდია. ვინ არ იცის, თუ რა წარჩინება
 მისცეს თფილისის დეპოს უფროსს, ბ-ნ ილინსკის? —
 ის გადმოიყვანეს დაბა სამტრედიაში იმავე თანამდებო-
 ბობაზე, ბ-ნი ილინსკი, როგორც მისი მოღვაწეობა
 გვიჩვენებს, ძლიერ შორსმჭვრეტელი მოხელეა. ვი-
 ნაიდან მოსალოდნელია მუშა მამაკაცთა სიძვირე,
 ის ახლავე შეუდგა თადარიგს და დეპოს კანტორა-
 ში დიაცთა მუდმივი სვლა და საქმეზე ლაპარაკი
 აქვს გამართული. სასიამოვნო უფრო ის არის, რომ
 დიაცთა საკითხის გადაწყვეტაში მას მარჯვენა ხე-
 ლობას, (მარცხენა სძულთ) უწევს ჩვენი თანამემ-
 მულე ილია ნიკურაძე და წოგიერთი სხვებიც.

ვინაიდან ღღევანდელმა ომმა ნათლად დაამ-
 ტკიცა ავტომობილო დიდი მნიშვნელობა, ამიტომ
 სამტრედიის დეპოში ყველას შეუძლია შეაკეთების
 თავისი ავტომობილი და რომ შეკეთებული კარგათ
 იქნება, ამის დასამტკიცებლათ დეპოს უფროსი უწი-

ნარეს ყოვლისა თავისიანებს ჩასხამს შიგა და გაასე-
ირნებს.

აგრეთვე სამკითხველოსაც განსაკუთრებულს
ყურადღებას აქცევს ბ-ნი გამგე. თითონაც ხშირათ
მიდის, სხვებიც მიჰყავს, (უმთავრესათ ქალები) ჩა-
მოუშვებს ფარდას ჩაიკეტება თურმე შიგ მათთან და
გატაცებით მეცადინეობს.

ერთი სიტყვით ბ-ნი ვ. ა. კალაიარცევის „მა-
ლარიჩები“ თითქმის გადააიწყა ზოგიერთა თავდა-
დებულ მუშებს და თუ ასე გაგრძელდა, წახდა მაშინ
ილია ნიკურაძის საქმე. ყოველ შემთხვევაში მომა-
ვალი გვიჩვენებს საქმე როგორ წავა.

უბად ასალაგი, წყალ წასალაგი აგბავი

(ოზურგეთისთვის)

გაზეთ „თანამედროვე აზრის“ მე 250 ნომერში
ოზურგეთელებმა სასიამოვნო ამბავი ამოიკითხეს: „ქ.
ოზურგეთში შემდგარა „ოზურგეთის თავისუფალი (?)
ცეცხლის მქრობელი საზოგადოება, აურჩევიათ გამ-
გეობა, რაზმის უფროსი, მისი ამხანაგი, ცეიხ-გაუ-
ზის გამგე და სხვა. წერილი ასე თავდება: „კარგი
იქნება საზოგადოება აღრე დაიწყებდეს მოქმედებას
და მით...“

სხენებულ საზოგადოებას ყავს წევრები: პასი-
ური და აქტიური. პასიური იხდის ერთ მანეთს, აქ-
ტიური ათ შაურს. წევრთა შორის მხოლოდ ის
განსხვავებაა, რომ როცა „თავისუფალი ცეცხლი“
რომელიმე თავისუფლება მოკლებულ მოქალაქის
სახლს ნებსით, თუ უნებლიეთ გაუჩნდება“, წინასწარ
განზრახვით თუ ფათერაკათ, ესე იგი გასაგები ენით
რომ მოგახსენოთ: „დასტრახული“ იწვის, თუ „და-
უსტრახელი“, მაშინ პასიური წევრი რაკი საწვერო

ფულს ათი შაურით მეტს იხდის, ცეცხლის გაჩენით
სეირობს, ერთობა. აქტიური წევრი კი ვალდებუ-
ლია გეგენია—თაკარას აქტიურათ შეებრძოლოს,
ცეცხლის ჩაქრობა სცადოს, მით პასიურ ამხანაგებს
სიამოვნება ჩააშხამოს და თუ სახლი დაზღვეულია
სახლის პატრონს ცეცხლის გაჩენისაგან მოსალოდ-
ნელ სარგებლობაზე ხელი ააღებინოს.

„ოზურგეთის თავისუფალი ცეცხლის მქრობე-
ლი საზოგადოების“ დაარსების ამბავი გაზეთში „ჩაგ-
დებული“ წაიკითხეს თვით საზოგადოების წევრებმა —
პასიურებმაც და აქტიურებმაც. სხენებული ამბავის
წაიკითხვით საერთოდ ყველა კმაყოფილი დარჩა, ესი-
ამოვნაო, მაგრამ ყველას ერთნაირათ არაა.

პასიურმა წევრებმა გამგეობას მოსთხოვეს სა-
ზოგადო კრების „ექსტრენათ“ მოწვევა: სხვა და სხვა
გადაუდებელ კითხვათა გასარჩევათ, გამგეობამ კრე-
ბა მოიწვია.

კრების ერთი წევრი. ბატონებო! მე მივმართავ
ჩვენი საზოგადოების წესდების შემდგენელთა და
ვთხოვ მას განგვიმარტოს, თუ რათ ეწოდება ჩვენ
საზოგადოებას: „ოზურგეთის თავისუფალი ცეცხლის
მქრობელი საზოგადოება“. მართალია ბატონებო მე
კლასიკურად (ამ სიტყვის ხმარა გურულებს ძლიერ
უყვართ იმის დასამტკიცებლათ, რომ მას კლასში,
ესე იგი უნივერსიტეტში არ უსწავლია) დიდი კლასი
არ გამოთავებია, მაგრამ მაინც ვფიქრობ, რომ აქ
სიტყვა თავისუფალი ეკუთვნის ცეცხლს და არა სა-
ზოგადოებას. ცეცხლი კი, როგორც თქვენ მოგე-
სხენებათ ყველგან თავისუფალია; საზოგადოების
დაარსებით ჩვენი მიზანი იყო ცეცხლის თავისუფალი
გაჩენა შეგვეზღუდა. ვითხოვ განმარტებას.

გამგეობის ერთი წევრი აღნიშნულ განცხადებას
ინტრიგის სუნი უდის, მაგრამ მე მაინც დაეკამყო-
ფილებ მას. ოზურგეთში გარდა ჩვენი საზოგადოე-
ბისა დიდი ხნიდან არსებობს „ოზურგეთის თავისუ-
ფალ ეტლთა წარმოების ამხანაგობა“ თუმცა ყველამ
კარგად იცის, რომ თავისუფალ ეტლს, ესე იგი
„დაუზანიატებელს“, ოზურგეთში ვერაინ იშოვნის;
ისიც კარგათ იცით, რომ თავისუფალ ეტლს ცხე-
ნები მიაგორებს, ცხენებს კიდევ მეეტლეთ უსპობს
თავისუფლებას, მეეტლეს თავისუფლებას არ აძლევს
გამგეობა, გამგეობას საზოგადოება, საზოგადოებას
კი დღევანდელი რეჟიმი... ჩვენ ვინ მოგვცემდა იმის
ნებას, რომ საზოგადოებისათვის დაგვერქმია „ცეც-

ხლის მქრობელი თავისუფალი საზოგადოება“ განა არ იცის მან, სად ვცხოვრობთ, განა არ იცის, რომ საზოგადოება თავისუფალი არ შეიძლება...

...კრება კმაყოფილებდა.

კრების პასიური წევრი. მე ბატონებო სულ სხვა მაინტერესებს. გაზეთში პირდაპირ არის სურვილი გამოთქმული: „სასარგებლოა ჩვენი საზოგადოება აღრე დაიწყებდეს მოქმედებას“. მეც სწორეთ საზოგადოების მოქმედება მაინტერესებს. მე პირდაპირ ვეკითხები გამგეობას: როდის იწყებთ მოქმედებას? საწვერო ფული გადავიხადეთ, ცეცხლის საქრობი მანქანა „დავაპაჩინკეთ“ ხარჯი ვნახეთ, ყველაფერი მზათ არის, თქვენ კი მოქმედებას არ იწყებთ.*) მოვითხოვთ საქმეს შეუდგეთ და მით დაამტკიცოთ, რომ თქვენც შეგიძლიათ ცეცხლის ჩაქრობა და თუ ეს არ შეგიძლიათ უნდა გადადგეთ. (ტაში პასივებში)

მეორე პასიური წევრი. პირველი ორატორის სიტყვებს ვეთანხმები და ჩემის მხრით დავსძენ, რომ საჭიროა მოქმედების დაწყება, თუ ცეცხლი თავისით არ გაჩნდა, გააჩინონ; როგორ შეიძლება საქმის ასე გაქიანურება, რაკი საზოგადოება დაარსდა, მისი მოქმედების ნაყოფიც უნდა დავინახოთ.

მეორე წევრი ბ. ანტონ ხონლენკო. (ნახევრათ გაგურულებული რუსი) ბათონებო! მე მოკლეთ ვიტკვი, აქტიური ჩილენები დიდი მინავათი პოკა არ არიან, მე თვითონ კუბოებს აკეთებ, მარა კოველთვინ ქი ვერ ვკიდი, თუ არე კაცი მოქთა რა ვქნა, ისე პრავლენიაც... დეიცობა პაჟარი და მისახამენ წკალს... (ტაში მარჯვნივ, გამგეობის წევრებს გამოცოცხლება ეტყობა.)

თავმჯდომარე. ბატონებო, ჩემის აზრით გაზეთის კორესპოდენტს ჩვენთვის სრული უსაქმობა უნდა ესურვებია, მაგრამ თუ მაინც და მაინც ღმერთი ვაწყრებოდა და „ჯვარი აქანაი“ ცეცხლი გაჩნდებოდა, მაშინ უნდა ესურვა ჩვენთვის ცეცხლთან მედგარი იერიშის მიტანა და სახლის დაწვამდი ჩაქრობა, ამიტომ გირჩევთ კორესპოდენტს წყველისათვის პროტესტი განუცხადოთ. (მდივანს თავჯდომარის სიტყვა ოქმში არ შეაქვს)

*) „ემშაკის მათრახის“ რედაქციას უკვე ემცნო, რომ ამ საქმის ინსტრუქტორათ საზოგადოებას მოუწვევია ბ-ნი ჯამუღეთ ქარცივაძე.

პასიურები. (საერთო ჩოჩქოლში) ტყუილია, თავს ვერ იმართლებენ აქტიურები ოზურგეთში დასაწვავი სახლი ბევრია...

ამჟამად.

გზის მუშა*)

თუმცაღა მუშა საბრალო ყოველგან დაჩაგრულია, მას არ სწყალობდა წარსული, არ სწყალობს ამწყო კრულია. ასი მტრეი ჰყავს თუ ერთი -- შემბრაღე გამკითხავია. და ყოველ ფეხის გაღმამზე სძვრება ცხრა კეცი ტყავია. მაინც გზის მუშის სატანჯველს ერთიც ვერ შეედარება... მუხთალმა ბედმა არგუნა მას მძიმე ტვირთის ტარება. მუქთა ხორები ერთმანეთს მის მხრებზე შესკუპებიან, იმისი ჯაფა-შრომითა მხოლოდ ესენი სტკებებიან. ექს მოხელენი, შუღლენი, ავარა ქუჩის მტკებნელნი, სხვისა დარბევა ჩაგვრაში ბედნიერების მძებნელნი, ყველა გამხდარა დღეს მისი ალა და მბრძანებელია იმისი ზურგით სათრევი და მისი მწვალებელია.

ამაზნი

*) ეს ლექსი უნდა გაქყოფილდა წარწერათ „ემშაკის მათრახის“ მე 45 ნომრის პირველ გვერდზე მოთავსებულ კარიკატურას, მაგრამ ეს მაშინ ვერ მოხერხდა.

დაბადებიდან ასი წლის შესრულების გამო

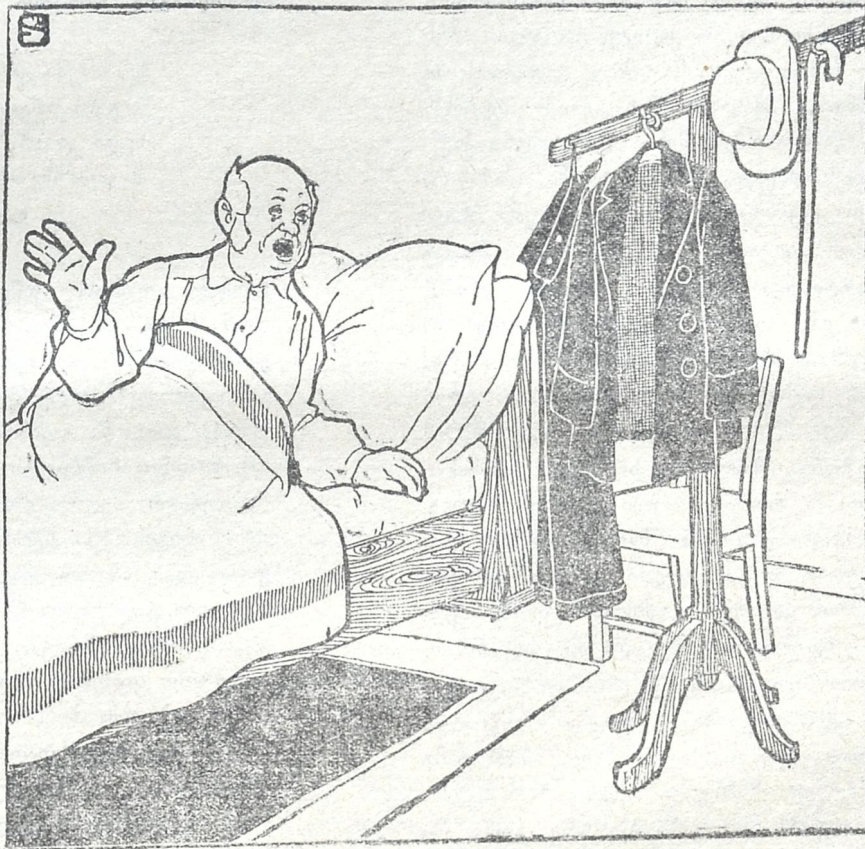
ნიკოლოზ ბარათაშვილი

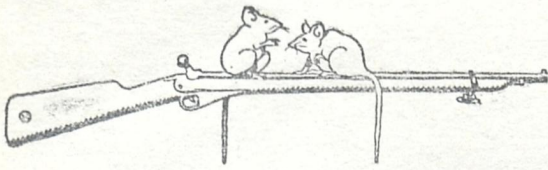
(1816—1916)

მზევი ღონევი...

და ღამეებში უძიებ

გურული სცენა

ო ხო, ხო, ხო! მე და ჩემი ღმერთმა ძალიანი გადავჩინე! ტრაბახობით არ ვიტყვი და ერთ ბიქს კაძახობაში არ ჩამუღვარდები, ძამიავ კოდარავ! მე რომ საქმე შემხთა, იმისანაი შენ რომ შეგხთეს ცურცუმელში გაძრობი და შენს ტყავს შენი პატრონი ვერ ნახავს. მივალ, ძამიავ, ტყეში, მარა რა ტყეში თუ იცი, ტყულაი რომაა ლუსკუმა ტყე იყო, ჩიტე კურკანტელს ვერ გეიტანდა. მივალ და მივალ, ვგლეჯ ეკალს, ბარდს, ნაგრს, ხრამს, ვიფიქრე, ერთ კას რჯლიან შეველს გავავაგორებ და თელ მეზობლებს გავახსნილივებ მეთქი. იქით ვიარე, აქეთ ვიარე, არ დამიტეებია მუურებელი არაფელი, მარა იმისაგან შენ მტერს არ უშონია, ელიზბარამ ვეფერი ვერ იშონა ამასობაში დაღამდა, იმისანაი დაღამდა, იმისანაი, რომე თვალში თითს ვერ იკრავდი. მინდოდა საცხა დაწოლა მარა, რაცხამ დეილრინა უცნაურათ და ამ ტყეში შლიტინ გლიჯინი მიადობია. რას ვიზამდი, გავჩერდი. თოფი ფეხზე შევადუნე, ვიფიქრე, აბა შენ და აბა მე, რაცხა კაძახი ხარ, მობძანდი და სივდეს სიგანეთ მოგიტყვევ მეთქი; არ ვასულა დიდი ხანი, რაცხამ ვიწვია და ზედ გულზე დამებდღენა. მივარე ხელი, ბანლიანი იყო, გადავსწყვიტე, ნამდვილ ქაჯი არის მეთქი. რუარც იყო გუუშბი ხელიდან, ვეუხტი უკან, წამუურჩოქე, ვესროლე თოფი, მარა ამიზა ბანდალი არ უქნია; ვერ მუასარი თოფის გატენა, გამუარდა და კილომ დამებდღენა; არიქა, ელიზბარავ, თუ ვარგხარ კაძახობა ახლა გინდა მეთქი; ვებდღენი რაც ძალი და ღონე მქონდა. მეცა, ვიცი, მეძგერა, ვეძგერე, მიკბინა, ვუკბინე, დამარტყა, დავარტყი, უქენი მოგორდიეი, დამაქდა გულზე, მუაწია ასასრული და ავია შენი ელიზბარაი უნდა წივეყლონქე, მარა მომაგონდა დანა, ქარქაშში მქონდა, მუასარი ხელის შონა, ვიშიშლე დანა, წავამ-

წარე ქაძა, ვშლიქე მუცელში, გუუდნიოშე მუცელი; ვეეო, დეიყვირა და დავგორდა მიწაზე.

თურმე ქაჯი კი არა დათვი იყო. აბა რუა გონია, ძამია, კოდარავ!

ბუჯავთი.

ს. კატარა გუბი

(კოლპერატივ „ნუგეზის მტრებს)

მე ჯაშუში ვარ, ჯაშუში,
გაიგეთ კარგათ ეურშია,
თქვენ კი არ, თვის ძმას გაუვიდა
ამ ღამასს საქრთს ფუღშია“...

ხალხში გაგონილი*)

ჩარჩები „დანოსს“ უწერენ,
რომ ანუგეზონ „ნუგეში“,
ერთი ქუთაისის გაგზავნეს,
გამოცვეთილი სულებში.
უნდათ გაიგონ: „დანოსმა“
თუ მიადწია საწადელს
და თუ არ, ხელში მზათ არის,
იქნებ ბედი აქვს ახლანდელს...
გახსოვდეთ ხალხო ამავი,
ნაცვალი გადაუხადეთ,
კოლპერატივ „ნუგეში“
სავაქროთ თქვენ გაიხადეთ.
იქნებ ეაქრებმა ზოგ-ზოგი,
განგებ აფფოს ფართალი,
ან სხვა რამ, გასაყიდელი,
რომ აგიბნიონ გზა-კვალი
მაგრამ არ ენდოთ და ისევ
სჯობს მიაშუროთ თქვენს ღუქანს
და თქვენი ოფლით შექენილს
ვაქარს ნუ მისცემთ, იმ მსუნავს.

ხატანა.

*) რედაქციის აზრით ეს ლექსი ნეტარსუნებულ სოფლომონის კალამს უნდა ეკუთვნოდეს.

ნაკალაღვის „გმირები“

(პატარა სცენა)

(სცენა წარმოადგენს „სასად ლოს“. შიგ დგას ორი მაგიდა, სკამები და დაზგა რემელზედაც აწყვია ღიმონათის ბოთლები.)

ვარლამა. (სასადილოს პატრონი) წინათ, როცა „პადვლი“ მქონდა, ჩამევიდოდა ათი-თერთმეტი კაცი, დეიდგამდენ ერთ ჩარეკა ღვინოს, მასთან ზაკუსკათ უნდა მიმეტანა ტარხუნა, პეტრუშკა, ზილიონი ხახვი, ყველი, მშრალი ხორცი, დილიდან საღამომდის ური-ურის ძახინით ყურებს ზუზუნნი გაქონდა. დეილოცა ომის მომგონი! ქე მიაკეტეს ჩემი პადვალი. თქვენ გონიათ რამე წავაგებ თუ?! არ შეგკამოს ჭირმა! გვეიდა ერთი კვირე და ჩემ პადვალს გოუკეთე „სტალავოს“ ვივესკა.

გაგზანი ბიჭს, იმერეთში ჩამუატანიებ ერთ ფუთ ღვინოს... მოგნათლავ ჩემებურათ და გამევიყვან ათ ფუთს. შემუა მუშთარი დაადგდებს ათ შაურს დახლზე. დაუსხამ ერთ სტაქანს და მეიყუდებს თუ-არა, არიქა მიშველე, პრისთავი მოდის თქვა დოუძახებ, მიატოვებს ნახევარ დოუღლეველს და აბა-ჰააა, მოკურცხლავს... (შორიდან ისმის სიმღერა, ალავერდის ხმაზე).

ვარლამა. (ფანჯარაში იყურება) აი მოდიან ჩვენი ნახლოვკის ოხრები! გავკეთდი კაცი! რაც დაშხამული ღვინუები მაქ ყველას დვაინოვათ გავასალე... (შემოდის კოლკა პეტკა და საშკა. ცოტა შეზარხოშებული არიან.)

საშკა. ეი, ხოხონიკა, კარგი ღვინო გაქვს?

ვარლამა ჩემი შალიკო ნუ მომიკვტება ერთი ბოთლი მაქვს, ნასტაიაჩი, ყურძნის წვენია.

საშკა. მოიტა.

ვარლამა. (გადის და შემოაქვს ბოთლით ღვინო, შედის დახლში; რაც ძალა და ღონე აქვს ბოთლს ანჟღერებს. (თავისთვის) ეს პატრონ მეკტარი წამალი ყველა ძირს არ ჩაქნესილა?!

საშკა. ეი, ხოხონიკა! ველარ აკურთხე ამდენ ხანს? მოიტა რალა.

ვარლ მა. ახლავე, ახლავე, ბატონო. ცოტა მორიდებულათ დალიეთ თუ ღმერთი გწამთ, ხომ იცით სტალავოა.

კოლკა. ისემც ღმერთი გაგხეტქავს რაც ეს სტალავო იყოს.

პეტკა. როგორც სინდისიანი კაცი ნუ დაგვიმალავ, სულ რამდენი ბოქკა ღვინო და ოტკა იქნება ამ შენ სტალავოში?

საშკა. (იცინის) ფხხხხუ...

პეტკა. ხეთის ცეცხლი! რა იყო?

საშკა. შე ოხერო, მაგან სინდისი ქუჩაში მიმავალი რო დაინახოს გული შეუწუხდება და შენ მაგის თავში ეძებ?!.

ვარლამა (გაჯავრებით) რას მოუშვით კაცო წისქვილი და ლაყლაყოფთ?! დალიეთ ჩქარა და მოშორდით.

კოლკა. რას გაფხუკიანდი, შე კაი კაცო, ჩვენი ხუმრობა არ იცი?

ვარლამა. (დამშვიდებული) რაფა არ ვიცი, კაცო, მარა თქვენ ლაპარაკს მოუნდებით მაგ ღვინოს დეინახავს ჩემი მეზობლები ამელამ მეობისკეებით გამივსებენ სტალავოს. ხომ იცით რაფა შემტერებიან.

საშკა. რაო? გემტერებიან?! მერე აქამდის ვერ გვეტყოდი შე კაი კაცო? ხომ იცი ჩემი ამბავი: ისე აურ-დაფურიო ოჯახი, როგორც ნახლოვკის ტრიატი.

კოლკა. შენ ერთი ლოთიანათ გამოგვბრუე და მერე ჩვენ ვიცით. ხომ იცი მთელი ნახლოვკის ქალები დღეში ორას მეტანიას აკეთებენ, რა არი, კოლკა მოკვდეს, რო თავისუფლათ ქუჩაში გავიაროთო. თუ არ გჯერა წადი უჩასტკაში შახედე, ისეა გავსებული ჩემი მომჩივანი ქალებით, რო გეგონება პურის გამოცხობას უცდიანო.

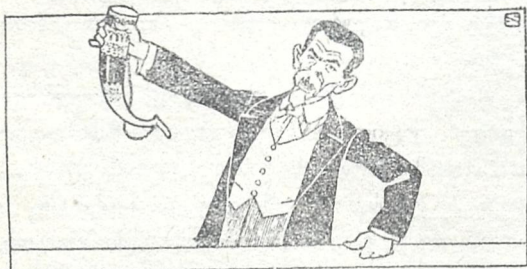
პეტკა შენ მალარიჩი ჩამოდი და მერე მე ვიცი: ისე გავასუფთაო მათი დუქნები, რომ მშვიერი თავგების ცრემლი მუხლამდის იდგეს.

საშკა. (წამოდგება) ვა, ჩემისიყმე მოკვდეს, თუ შენი მტრები აი ამ ღვინოსეფე არ გადავყლაბო. (გდაჰკრავს ღვინოს და ამხანაგებს)... წავიდეთ, გმირებო-ჯან, ვარლამას მტრების დასამეფებლათ. (წასვლას აპირებენ!).

ვარლამა. რო მიდიხართ, კაცო, ნახარჯს არ მაძლევთ?

საშკა. (გაკვირვებით) რა ნახარჯი?

ვარლამა. რა ნახარჯი და რო სვით და ქამეთ... იმე?!
კოლკა. შე დედალო ვირის თავო, შენი გულისთვის მთელი ნახალოვკა უნდა დავანგრეოთ და შენ სამ მანეთს არ იმეტებ?!
ვარლამა. თქვენ ბიძია სიცხე თუ გაქეთ, თავზე ყინული დეიდევით!
საშკა. (გაჯავრებული) დედლოურათ კი არა, ვაჟკაცურათ სთქვი, რა გინდა?
ვარლამა. (ძალიან გაჯავრებული) რას იბერები ყვაქიქესავით, რას? შენი მეშინია თუ? მეიტაფული.
საშკა. აი შენი ფული (გაართყამს და ვარლამა წაიქცევა, პეტკა ზედ დალაგებს სკამებს და მაგიდებს).
ვარლამა. (ყვირის) მიშველეთ, ვინ ხართ ქრისტეანი! (შემოვარდება მეზოვე და გამწარებული უსტვენს. კოლკა წაავლებს კისერში ხელს და ვარლამაზე დალაგებულ მაგიდებს წააქცევს: საშკა შემოიხსნის ქამარს და ორივეს ფეხებით მაგიდის ფეხებზე მიაკრავს).
პეტკა. (კარებში) ვითომ შეყვარებულები ხართ, მაგრა ჩაეხუტეთ ერთი-მეორეს! (საჩქაროთ გავლენ).
ძ-მია.

მ ო კ ი თ ხ ვ ა

ძვირფასო სანეტარო—(მაპატივე) მაშხურებელი!*) მივიღე შენი უკანასკნელი წერილი, რომლის შინაარსმა პირდაპირ მომხიბლა. მართალია, ძლიერ მაკვირვებდა ორი უწინდელი წერილებიც, მარა ამან ხომ ნახული და გავონილი დამავიწყა. „საკუთარი

ავტომობილი, სამი მოწყალე დაი (სხვადასხვა ნაციის) თავისუფალი დრო, ფული ნომოსავით, დვინო და არაყი თავზე სასხამათ, მოსამსახურეები“. თუ მართალია ყველა ეს, სოციალიზმში უფე ამოგიყვია თავი და აგია. „ორი თვე დელეჟიანში ვიყავი და ახლა დელმანში ვარო“ იწერები. მიკვირს, კაცო, რა სიშორეზე წასულხართ, მარა უფრო იგი მიკვირს ორი თვე დელეჟიანით როგორ იარე და ან რაფერ გასძელი. ფოთიდან სუფსამდე გიქირდა დელეჟიანში ჯდომა, მარა სლოუებაა, რას იზამ. კაცო! დაქრილი და ავთმყოფები სულ „პლენებიო“, იწერები, აგი ძალიან მესიამოვნა—ჩვენები თუ აღარ ურევიან არც დაქრილები და არც ავთმყოფები. კი მარა თუ მუდამ ბაღებში სეირნობ საშახურებელს როლას უკეთებ იმ პლენებს? თუ ღმერთმა ქნა და ასე შეუჩერებლათ იარეთ წინ წინ, გეოგრაფია არ ვიცე, მარა დელმანიდან სტამბოლამდე დიდი მანძილი აღარ იქნება და ბინაზეც ახლო იქნები ზღვით, თუ ზღვით არა გწყენს. იყავი ყოჩაღათ და სახლში ნუ ჩქარი მოსვლას, რადგან აქ ავტომობილი კი არა კოლიე მეფაიტონე კანცეს წინ-წინ თხოულობს და იცი რამდენს? ძველებურათ არ გეგონოს... აბა ქალები სამი კი არა ერთიც გვემადლება (შინაური) რადგან ქალები კაცების მაგიერობას ჩემობენ, სამსახურში დგებიან და სხვა.—გულზე გავიდენ „საზოგადოება“ დეიარსეს და თავი სუფრაჟისტებათ მოაქვთ. მახმადიანები ამაში კი მომწონს, ერთი ქალის ამარა რა უნდა ქნას კაცმა? ვითომ ეს აზიური ველურობის ნაშთი არისო, მარა ახლა ლემენცებსაც რომ შამოულდიან ჯარი ცოლი და უქმარო ორსულობა, შენც გაიგებდი.

აქაური სხვა რა მოგწერო.

და ხალხი ისე მივა ომში თითქო სახლში აღარ ედგომებო. ცოტა უხერხულობა აგია, რომ ბაბუაი პრაპორშიკი შვილი-შვილს დენშიკათ ემსახურება. სხვა ვინც დავრჩით უფრო ვაქრები, მრეწველები და ბურჟუები, ყველა „სახელმწიფო თავდაცვის“ საქმეს ვემსახურებით, „ჯარს შურგს უკან ვამაგრებთ“. ერთი სიტყვით დიდი და პატარა, ქალი და კაცი ომს ემსახურება, „ომი ბოლომდისო“, როგორც შენ ისე ავინიც გაიძახიან.

*) მაშხურებელი—დეზინფექტორი.

„მაგულიშვილური“

შენ, აქ ჩვენში რომელი ხარაზი და მკედელი გინდა, რომ თფილისში მეორე კლასით არ მიდიოდეს. ფულეები, ქალაღდის რასაკვირელია, ბუირივით ყრია. მანათობით კაცი აღარ ანგარიშობს; ათასობით და ათი ათასობით.

ამდენი ფულეები?! მარა მე მგონია ხალხი შეთხელდა, ფულეები ბევრი მოსჭრა ხელმწიფემ და ამიზა თუ გამოჩიზა ბევრად, თვარა რავა არ გაღირვევი კაცი? ჩისტები ხომ იცი, ასიანებს აფრიალებს დასაშალათ. ფული? პური და შაქარი თქვი, თვარა ფული რეთიც გინდა იმდენია თუ მშვიდობით მოხვალ.

შენი გუტუნა.

გურული ხაჭაპური

რეზუმი. 12 ნოემბერს შესდგა „დიდი“ ბანკის წევრთა კრება. კრებას უნდა განეხილა აღმასხან კალანდაძეა მტყუანი გიორგი მულაძის ჯოხით შეხებაში, თუ გიორგია მტყუანი აღმასხანის კალმით შეხებაში. „სამშობლოს“ „მამულისშვილი“ გიორგი აღმასხანს ბრალს სდებდა, თითქოს მას ბანკში ბოროტმოქმედება ჩადინოს. ბანკის წევრებმა მოისმინეს რა სარევიზიო კომისიის მოხსენება, თითქმის ერთხმად დაადგინეს, თანაგრძნობა გამოუცხადონ აღმასხანის ჯოხს და ჯოხი ბანკის ხარჯით განიბანოს აიაზმის წყლით. კრების 27მ წევრიდან ამ დადგენილებების წინააღმდეგნი იყვნენ: გიორგი „ბროდსკი“, ბეჟან „პლეცაკო“ და დიომიდე „პურაძე“.

დიომიდე პურაძის განცხადება, რომ მას ბანკმა უზღოს ის ზარალი, რაც მას ბანკის მიზეზით „ნიზლევი“ დაეხარჯა, კრებამ განსახილველად საგანგებო კომისიას გადასცა.

კრიკუში.

მეცა მქონია
ბევრი ფულეები
და მიქამია
მოხრაკულეები.
ძმა-ბიქებს ჩემგან
ჰქონიათ ლხენა;
კეკლუც ქალებთან
სმა და მოლხენა.
იმათ ტრფობაში
თავი მიხურდა,
დღეს აღარა მაქვს
მანეთის ხურდა!
ფულეებთან ჩოხაც
კი გამიხუნდა,
გადმომაყარეს
თავს ქვა-და-გუნდა...
დავეხეტები
კამარ-კამარა,
ძველსა მეგობრებს
დავეძებ, მარა
ქიქა ღვინოზე
არ დამპატივეს,
უფრთხილდებიან
უთუოდ ჯიბეს...

როკოკო.

შერილი ნაილიმამისაღვი

(მათე ტყლაპიჭამიაშვილს)

ძვირფასო მათე! წარსულ ორშაბათს შენის დავალებით გავემგზავრე სადგურ რიონის უფროს პავლე ამალლობელზე და სამტრედიის უფროს ტელეგრაფისტ ნიკო ნინიძეზე გავრცელებულ „ქორების“ შესამოწმებლათ.

რიონში ჩასვლისას დავნაყრდი თუ არა ერთ მეგობარს ვეწვიე, რომელმაც სამწუხაროთ არ ვიცი რატომ კარები გამომიხურა, სამაგიეროთ მეორემ სიამოვნებით მიმიღო და ქორიკანა ხალხის ასალაგაფათ საჭირო საბუთებიც მომცა.—

პავლემ, დაიწყო მეგობარმა. სხვაზე უსინდისო არც ყოფილა და არც იქნებაო, მეო, განაგრძო მან, ბევრ სადგურის უფროსებს ვიცნობ, რომლებიც თითო მუშისაგან თვეში 10 და 15 მანეთს ღებულობენ ხოლო პავლე კი როგორც ქართველი კაცი 5 მანეთითაც კმაყოფილდებოდაო, ეს მაშინ, როდესაც რიონის მუშები მეტ ფულს შოულობენო.

რაც შეეხება იმას თითქოს მატარებლის მიერ გასრესილ მუშის ცოლშვილს მიცვალებული არ დანება, სანამ ანგარიში არ გაუსწორაო, ეს პავლეს პირადი მტრების ავთმყოფი თავის ნაყოფიაო. პავლემ მხოლოდ განსვენებულის ამხანაგებს უთხრა: „მატარებელმა გასრისა თუ წყალში დაიხრა ეს რა ჩემი საქმეა, მე ჩემი ანგარიში ჩამაბარეთო“ და მართალიცაა: რაში ეკითხება პავლეს, მუშა მატარებელმა გასრისა თუ მგლებმა შესქამეს?!!

„დამარწმუნეთ მე თქვენ, რომ ჩემი სიკვდილის შემდეგ მევალებები ჩემს ცოლშვილს არასფერს გადახდევებენ და თუ ახლავე არ ვტუტო რიონში თავი გლახა დამიძახეთო“ გაათავა მეგობარმა და ძილი ნების მისურვა.—

დავწევი, მაგრამ დამინება არ გინდა?!! შავ ფიქრთა ხროვამ თვალეზზე ლული არ მომაკარა მართო იმის მოგონებამ, რომ აქვე 7-8 ვერსტზე შანტაისტები თავისუფლათ ნავარდობენ, ბევრი რომ არ ვთქვა ერთი ხუთი წლით მაინც დამაახლოვა სიბერეს.

როგორც იყო მოვესწარი გათენებას, გამოვე თხოვე გულუხვ მასინძელს და სამტრედიაში მიზავალ მატარებელში ჩავჯექი.—

კოპიტნარში რომ გავჩერდით, ბაქანის ბოლოზე დავინახე ბ-ნი ქუთაისის გუბერნიის, ოზურგეთის მაზრის მცხოვრები, სადგურ კოპიტნარის უფროსი, საერთოთ ქართველი ერის სასიქადულო და კერძოთ რკინის გზების სიამაყე ახალგაზრდა მგოსანი ვ. ბარამიძე.

მატარებელი დაიძრა: პატარა სადგურის დიდ უფროს და დიდ მგოსანს პატივისცემის ნიშნად ფანჯარიდგან ჰაეროვანი კოცნა გაუჭზავნე და მალე სამტრედიაში ჩავედი.—

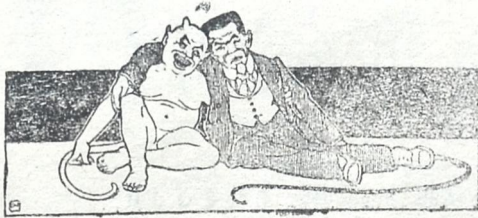
სამტრედიის რკ. გზის ხილზე ილიაში საბან ამოღებული მიმავალ ნაცნობ ტელეგრაფისტს შევეფეთე, რომელმაც ჩემ შეკითხვაზე შემდეგი მიპასუხა: ხომ გავიგონიათ „შეშინებულმა ძაღლმა სამწულიწადს მთვარეს უყეფაო?“ მართალია სამსახურში საბნით წასვლა უხერხულია მაგრამ რაქნა, სიცოცხლე დაზღვეული რომ მქონდეს მაშინ შეიძლება სამორიგეთო საბნით არ მევლოვო.

ერთ ზამთრის ცივ ღამესო, განაგრძო ნაცნობმა, როდესაც ნ. ნინიძის „სმენა“ მორიგეობდა, ეკონომის გამო ტელეგრაფი არ გაათბეს, მეტი სიცივით თითქმის ყველა მორიგე ტელეგრაფისტები ავთ გახდენ, დილას ზოგი წელს იტკენდა ზოგი გვერდებს და ზოგს კიდევ ახველებდა—ნიკოს *) და სხვა ტელეგრაფისტების დავალებით კ. პ-მა საჩივარი აღძრა სადგურის უფროსის წინააღმდეგ. როდესაც ჯერი საჩივარის დამოწმებაზე მიდგა, ნიკომ უხერხულ მდგომარეობაში ჩავარდნილ სადგურის უფროსის ყურადღების დამსახურება არჩია და ოფიციალურ ჩვენებაში ასე ჩასწერა: „ციოდა კი არა ცხელოდა კიდევო. ნინდილი პოეტური, გრიშაშვილის ღამე იყოო და თუ პ-ლი მაინც ჩივის ეს მისი ფანტაზიაო“ ნიკოს ამგვარ ჩვენების მიცემის შემდეგ დანარჩენებიც შეშინდენ და მართალია ნიკოსთვის კვერი არ დაუკრავთ, მაგრამ პილატესავეთ კი დაიბანეს ხელი და ჩვენების მიცემიდან თავი შეიკავეს. ამის გამო პ-მა კარგი მოზრდილი საყვედურიც მიიღო.

მართალია, მათე ჩემო, ეს შემთხვევა კარგის მხრით ვერ ახსიათებს ნიკოს, მაგრამ მე მაინც დამარწმუნებულნი ვარ ნიკოს კეთილ სამელოობაში და ფიქრობ შემძლება ნიკოც ისე, როგორც ვასო კლაშნიკოვი და პავლე ამალლობელი, ქორიკანა ხალხის მსხვერპლი იყო!?!

სხვა, მათე ჩემო, მე თუ მიკითხავ მე ახლა არა მიშავს რა სურამის სტაიანკის ზედამხედველის სიტყვები გამართლდა. ციება სულის ამოსვლაზე მიდგა და თუ რკინის გზის ადმინისტრაციამ დამართონება, მგონია ღიდ ხანს ცდა არ დამჭირდეს საამისო ნიშნები საკმაოთაა.

შენი კ. მუხანაშვილი.

ხონის ამბები

(ყოფრმოკრული მასლათა)

— დარუხან, შენ არ გაგაცივა, რავე გაბრია-შთებული მოგულობო, რაღამე ვერც ქე გიცანი ისე მოაქიანებდი ლეჩაქს.

— ამუაგდოს ღმერთმა! დარუხანს დღეს ლეჩაქებიზა არ ეცალოს, მარა რას იზამ რომ გაღირია თელი ქვეყანა მე ვინ მომასვენებდა.

— რა მემეტუა შე ქალო ასე რომ იწყევლები.

— რაღმემეტუა კარა ორი-ორის საკითხავი ამბავი სჭირს. ღმერთი ამუაგდებს ამ დროს რას მევსტარი, ბეჩა, რავე არ დამკინებენ ნეტეის იცი ჩემი კატოე რომ რაცხა ქალების კრუჟოკის კლასში შევიდა: ის დასამიწებელი შარშან წინ მარინცქიდან გამოხონა, აწი ღიდი ვარ და მეოთხეებში ჯდომა სირცხვილიაო. მართლაც და რაცხა ძან გოუდიღდა გული და თეძოები და მეც ქე დევეთანხმე. დავანებე თავი თვარა იმ წამსვე მაქანკალი მაქანკალზე მორბოდა, მარა იმ დროში არც ერთი არ მეიწონა იმ შეჩვენებულმა თვარა, შენც ქეცი, ჩემი თეკლე, ხარაზების და ასთე დაბალი ღრისების კაცზე მისაცემი რომ არ არის.

— იმე, ბეჩა, გაღვირიე! გაქურჩნული ლეღვივით ქალი გყავს და რომელი ნასტაგლი დეიწუნებს?

— დეიწუნებს კარა ვერ ხედავ რანაირი დროი დაღვა? ნეტე მაშვინ გემეტანებია ვინცხაზე აწი სულა საღ მეიძებნება, გონია ჯანდოე მეკურტნეც კი პა-

ხოთშია, თვარა სხვას ვის დატოებდენ.. — ქალო, ის კარა და ქათმის დამკვლევი არ მეიძებნება!

— კი, მარა შენ მაინც არ გითქვამს რა კლასში შევიდა ახლა ამხელა ქალი?

— ღმერთმა რომ არ იცის მისი თავი. რაცხა საეშმაკოთ სხვების ჯინეიზა თუ ჩვენი ქალების კრუჟოკს გოუხსნია მადისკობის კლასი და იქინე მოუყრიენ თავი ვინც გუშინ წინ სამეფოქს ეჩვენებოდენ გამობრინჯგულები.

— შე ქალო მაგისანე კლასები ქარ იყვენ, მაგენი არ კაროდა?

— რა ვიცი, იმ დალოცილებს ამ გაგანია სიძვირეში მოუნდენ ეს პროზივკები-პრუზივკების სტავლება და არ ვიცი ღმერთმანი ვისთვის უნდათ თუ ყველა გასათხუარი და გათხოვილები მადისკები გამოვლიენ — ქე იყო იმის კლასები და ვინცხას ნიჭი ქონდა იქედანაც კი მაქარგავი გამოდიოდენ, მარა, ახლა იგენის ჯინიზა გააღენ გონია ეს კლასი და მეტი რომ ვერაფერი მეიგონა ამ ქალების კრუჟოკმა, ახლა ყველა ბებერს და ახალგაზდა ქალებს წოუყარა თავი სამადისკოთ.

— შენც ხომ არ შესულობარ დარუხანა!

— დაწყევლოს ღმერთმა ვინცხა შევიდა ან იმან რა უნდა გამიკეთოს, მარა ვინ გინდა, იქინე რომ არ მისულა! ჩემსას რა უჭირს კილო ბაღის სახე მაინც აქ — ილიტიეს ფაციე, მაკრინეს ოლღაიე, მაკოს ნიფადორე...

— დეღია ღმერთო! ნუ გამაგიჟე ქალო! იგენს რა უნდენ კლასში, რო გათხოვილიყვენ ახლა ექვს-ექვსი ბაღანე ეყოლებოდენ, ილიტიეს ფაციე, ქალო, გათხოვილი არაა თვარა ჩემი ხნისაა...

— ჰო, და ასეა საქმე, იგი აკურთხენ დღეს და იმის კურთხევაზე დავრჩი ამდენ ხანს. და საწყალი ჩემი ქმარი ქალაშია ჩაღის ჩამოსათრევათ და მე კი კატოეის წყალობით ლეჩაქ გაბაირახებული დევიარები. მშვიდობით შენ გენაცვალე მშვიდობით...

დაბრატული საღდათი.

ფ მ ს მ ა

ჩიგორგალს. თქვენ იწერებით:

„მეა უშუალო გენატვალე,
მომივიდა წერის მადა“-ა...

ბენდიერი კაცი ყოფილხართ, ვინაიდან ეს ერთადერთი „მადა“, რომლის დაკმაყოფილებაც შეიძლება „ოჩერედში“ ჩაუდგომლათ.

ხინკაძეს. თქვენი „ლექსი პროზაი“ ამ სიტყვებით თავდება:

„გასიკამ თავისი ტუჩები ანიკას ტუჩებში ჩასასფლავა“-ა.

საზოგადოთ „სათლავების ხანა“ გვიდგას. მოგესხნებათ, ლაშის მთელი ქვეყანა სასაფლაოთ გა-

დაიქცეს. ჩვენმა რედაქტორმაც თქვენი წერილი სა-რედაქციო კალათაში ჩაასაფლავა.

ოცნებაძეს. „წუალში ვცურაფ თებზიფითა და სმეღეთზე რაკორც ქარი“...

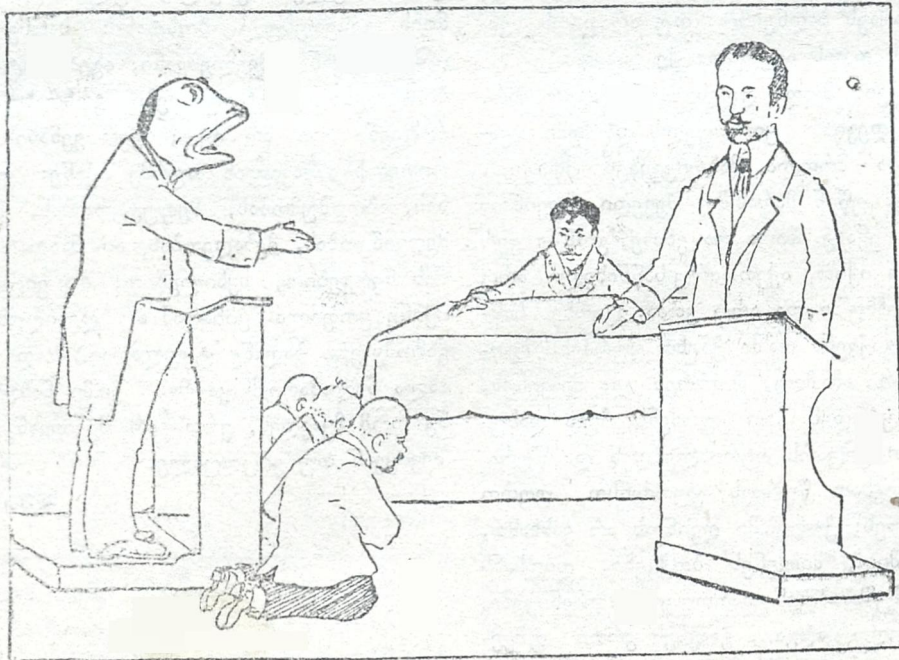
ალფავიტში რომ ერთი ნიშანი ჩაგეცვალათ პირდაპირ იღვალს მიადწევდით. ვშიზობთ კორექტურული შეცთომა არ იყოს, ვინაიდან „ხმელეთზე მოცურავე ქარი“ ვერ წარმოუდგენია ჩვენს ოცნებას.

კოშკის ძიჭელს. ეს თქვენი ლექსი პირველია ჩვენს რედაქციაში. წინანდღელების დაუბეჭდაობას ტყვილათ გვისაყვედურებთ.

„შე ის „გმარი“ ვერ მიჩიფლებს და ყურებზე სსსეს ვერ დამაჭრის“-ა.

სწერთ ლექსის ბოლოში. სრული სიმართლეა. ხახვი ახლანდელ დროში არც ისე ხელწამოსაკრავი სანოვაგეა, რომ ყველა ყურებზე სთალო და სჭრა.

სონის „სამეზა“

ჩვენს რედაქციას შემთხვევით ჩაუვარდა ხელში ეს იშვიათი სურათი. ღერ კარგათ არ ვიცით, ვის კალაშ ვკუთვნიხ იგი, ან რას გამოხატავს მისი მოხაზულობა.

ამბობენ, თითქო, აქ იყოს გამოხატული სამი სონელი ცილისმწამებელი, რომელთაც სამხეჯაროს წინაშე განაცხადეს თ-ვისი დანაშაული და ამით დაიმხახურეს სასჯელის პატიებაო.

ჩვენი რედაქცია აპირობს ეს სურათი ხელოვანთა საზოგადოებას გადახტეა განსახილველათ.